

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

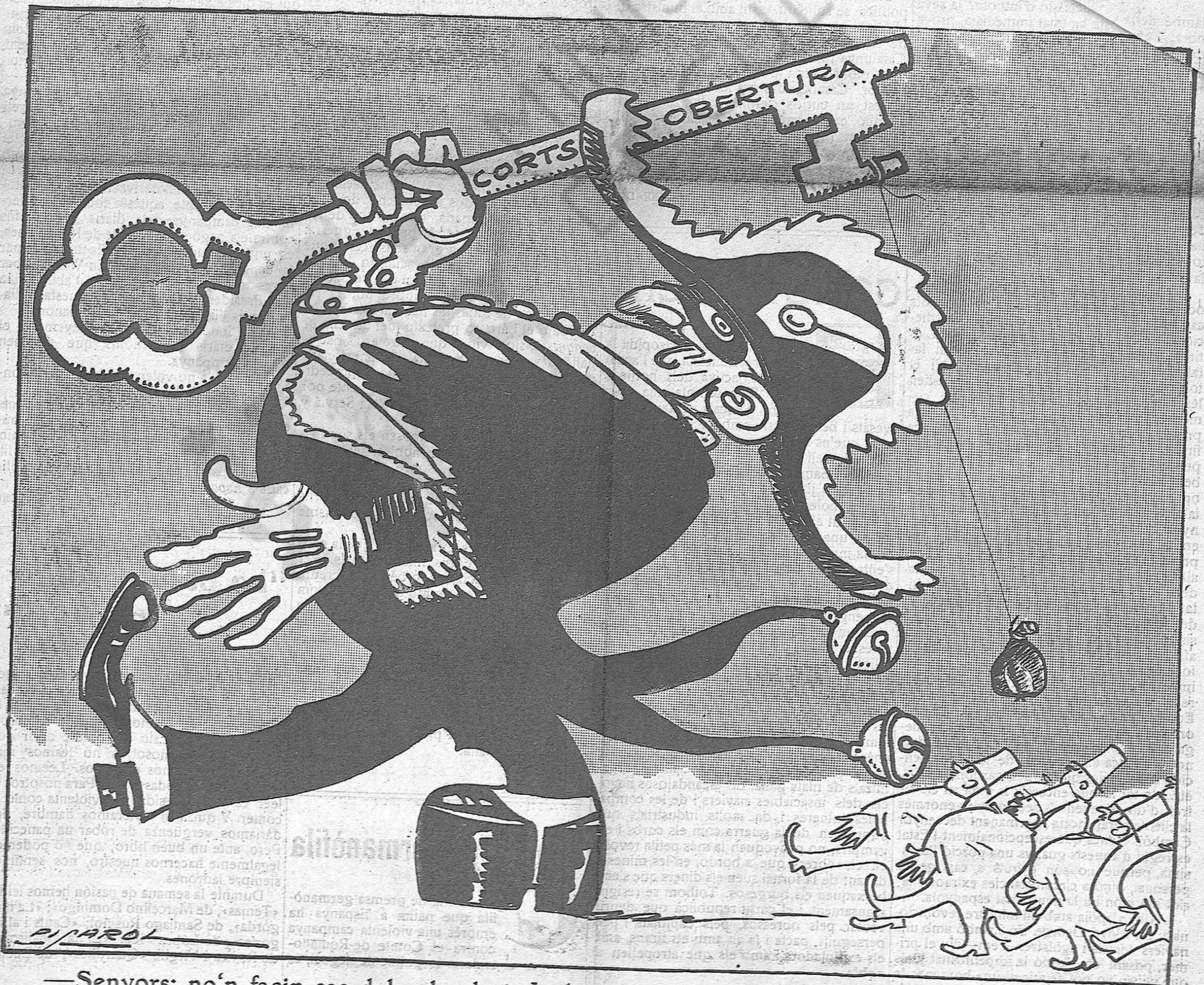
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, setetes 1'50. — ESTRANJOER, 2'50

EL REI DE LA GATZARA

—Senyors: no'n facin cas del calendari. Ja ha començat el Carnestoltes. Visca la bromal!...

Els beneficis i els perjudicis

Arriben vents de tempesta... Entre els obrers el malestar creix, i l'espectre de la vaga general torna a dreçar-se. Mai com ara la vida no havia estat tan dura per als qui viuen de l'esforç dels seus braços. La deixadesa del Govern espanyol i l'egoisme de les classes riques estrenyen cada dia més el veritable bloqueig que el proletariat sofreix.

Ara es referma la campanya dels elements industrials contra el projectat impost sobre els beneficis de la guerra. Molts dels qui el combatien, diuen que no els espanta la justícia de l'impost, sinó la desigualtat en establir-lo i sobre tot el mal ús que farà el Govern de les sumes que n'obtinguin.

Raó o pretext, no volem ara entrar a discutir aqueixa afirmació, Volem dir, només, que davant del problema gras dels beneficis de la guerra hi ha el problema magre dels perjudicis. I aquests els sofreixen els obrers principalment. Si els industrials no tenen confiança en el Govern com a recaudador i distribuïdor de l'impost, ¿perquè no busquen una manera pràctica de fer arribar al poble obrer, de millors sòus i de més abundant treball, una part dels seus esplèndits guanys?

Que no vulguin donar aqueixa part al Govern, pot passar. Però que acabin ells quedant-se amb la part i amb el tot, és un escarni que per si sol justifica totes les vagues generals que puguin venir.

La resposta de l'Alba

Les conferències, discursos i brindis d'En Cambó, ha respost el ministre d'Hisenda amb un article confessional pública que a de les seves tribulacions ministerials, però també de la seva decisió d'imposar la seva obra. La resposta ha estat immediata, prova de que el senyor Alba existeix un esperit agressiu que aprofita lo que precisament esporugueix als altres ministres, el anunci d'una batalla.

Nosaltres, catalans, hem de deplorar que contra l'únic ministre plé de bones intencions renovadores se redrexi un polític català representatiu. Es clar que el senyor Cambó no desitja ésser l'ambaixador del «no pagar», però tota la seva actuació gira entorn del nou tancament de caixes. Per a combatre el projecte de beneficis extraordinaris de guerra, donà en el Parlament una batalla, ha anat en romiatge triomfal a Bilbao, ha tornat al Congrés persistent en ésser l'eix de la oposició.

Les reivindicacions nacionalistes no l'ocupen. No venen d'un any les llibertats catalanes. L'abolició de la llei de jurisdiccions no li fa dir ni una paraula, que ja és finguda com quelcom que s'ha incrustat fatalment en la legislació espanyola. Ni el torturen els dolors populars. Ni l'angustien les interrogacions internacionals, que comencen en les nostres platges. Ni té una protesta per al xuclador africà. La seva única finalitat és combatre els projectes de l'Alba, perquè danyen als poderosos. I així ens trobem amb un ministre castellà renovador, optimista, afirmatiu, europeu i un polític català negatiu, pessimista, tradicionalment espanyol. Castella així puja damunt Catalunya, i en la lluita de les dugues idealitats que representen els senyors Alba i Cambó, a nosaltres ens toca la baixa idealitat d'uns mercaders que's desenten de tota responsabilitat i que persisteixen en la vella animositat de l'individu contra l'Estat. Es l'arcaica resistència al tribut, tradicional en les tribus africanes, la que el senyor Cambó predica, fonamentada el seu apostolat regatejador en imperfeccions del projecte tributari. I l'Alba respon: ¿per ventura no s'ha fixat arreu de Europa una exacció sobre beneficis extraordinaris, que ha estat pagada sense cap negativa? ¿No extreuen de la carestia dels nolis i l'alça en els preus de les substàncies, substàncies químiques, carbons, teixits, etc., de tot lo que encareix la vida an els altres, d'on extreuen els seus guanys enormes la clientela transitoria i permanent del senyor Cambó? Doncs que excepcionalment l'Estat extregui d'aquests guanys una porció lleuíssima, perquè no són deguts a cap gestió personal, sinó a circumstàncies extraordinàries del món i a la neutralitat espanyola.

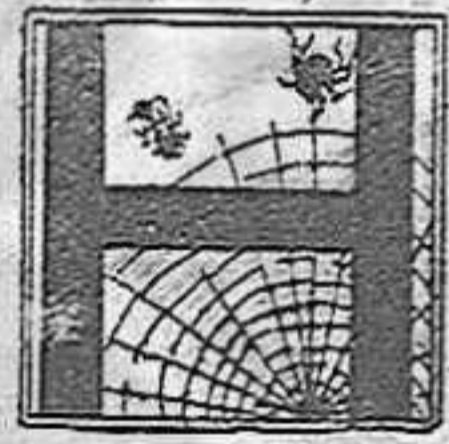
L'Alba s'apoya amb un ministre revolucionari, En Lloyd George. En Cambó amb uns naviers fenicis i egolates. Fem—diu el primer, posant en l'acció la impetuositat dels que veuen no pot seguir ni una hora més la

incomunicació d'Espanya amb Europa. En Cambó respon: Anem seguint avui com ahir. Damunt la terra espanyola proclamem intangible, lo que el ministre vol constitueixi la seva pena Haron, els balanços. L'Alba és, ja ho hem dit, Europa. En Cambó, Espanya. No Catalunya, Espanya. Perquè Catalunya està contra el senyor Cambó, i si no es posa al costat del senyor Alba és per aquell pudor instintiu que allunya a la nostra terra del contacte ministerial.

Si uns quants homes, plens d'honestitat política, se solidaritzessin amb el ministre de Hisenda, reproduint les jornades angleses de Lloyd George, seguit pels laboristes, Catalunya representaria davant les esquerres —la monàquica i la republicana— lo que el senyor Cambó davant les dretes. Seria aquest un curiós desplaçament. El senyor Cambó, català, trobaria a Biscaia, terra conservadora i teològica, el seu punt d'apoió, i el senyor Alba, a Catalunya, poble de democràcies i renovacions, el poble que no trobarà en les desolacions castellanes.

PARADOX

CONSTANCIA

AVIA quedat tan ensopida la gent republicana, que l'acció ferma i activa dels homes del Bloc sembla una cosa fòra d'encaix. Estavem tan avesats i benavenguts amb el dolç ensopiment que'ns inutilitzava, que la veu eloqüent d'En Marcellí Domingo i els accents energics d'En Samblancat ens semblen inarmònics i fins juràriem que a més d'un republicà el molesten.

Malgrat els molts motius que avui aconsellen una vigorosa campanya revolucionària, la major part dels elements republicans s'entretenen tocant la barbata als homes del règim, qui sab si semblant-los que és més fàcil fer caure a un home fent-li pessigolles que engegant-li quatre bales.

La guerra del Marroc que vuit anys enrera va ésser motiu de la formidable setmana de juliol, avui no logra dignar ni als que'n són víctimes, malgrat veure ben clars els vergonyosos motius que la sostenen. L'encariment dels queviures, que porta la fam a les classes populars i molts mals de cap a les famílies de modesta posició, no provoca cap energica campanya republicana, limitant-se la protesta a quatre mitins socialistes organitzats de mala gana. Els escandalosos negocis dels insaciables naviers i de les companyies mineres i de molts industrials que s'aprofiten de la guerra com els corbs i els vampirs, no provoquen la més petita revolta en els obrers que a bordo, en les mines o davant de la fornal suen els diners que s'embutxaquen els burgesos. Tothom se resigna mansament, i el partit republicà que deuria veïllar pels oprimits, pels explotats i pels perseguïts, pacta i fa ali amb els tirans, amb els explotadors i amb els que atropellen al poble.

I quan un nucli valent, decidit, conscient dels seus deures i amb veritable esperit de sacrifici com el nucli d'homes que formen el Bloc republicà se llença a una vigorosa campanya, procurant despertar l'ànima del poble i proclamant la necessitat d'una acció energica per a salvar la nostra vergonya nacional greument menaçada, els partits republicans fosilitzats, alçant lleument el cap, miren despreciativament i arrossen les espatlles.

Però el poble veritable comença a donar-se compte de quins l'enganyen ensoport-lo i de quins desinteressadament el defensen, i el modest Bloc i els seus homes són avui la seva més sòlida esperança.

JEPH DE JESPU

ELS SOCIALISTES I LA GUERRA

Un document curiós arriba a les nostres mans. Es tracta d'una comunicació que el Comitè Republicà Socialista Català de París endreça al Comitè del partit socialista espanyol, adherint-se a la protesta dels socialistes espanyols contra les deportacions de belgues.

Però amés de l'adhesió, els socialistes catalans de París fan una serie d'observacions justíssimes, algunes de les quals volem reproduir. Aquí van:

«Que en la presente ocasió, ante los atropellos de la Serbia, el Montenegro, Bélgica y Francia; ante las matanzas de armenios, de sirios y de checos y ante todos los otros crímenes con que los austro-turco-alemanes inauguraron esta infame guerra de aniquilamiento y de conquista, premeditada durante medio siglo, incumbia el deber a todas las organizaciones socialistas de los países neutrales, de reclamar de sus gobiernos respectivos, que se pusieran inmediatamente al lado de los pueblos atropellados.

»En lo concerniente a la emancipación de los pueblos sometidos al derecho de conquista a mano armada, que es uno de los principales objetivos de la presente guerra; veré este Comité con gran satisfacción que el de Madrid se halle de acuerdo con tal principio. En tal caso, obrará con verdadero espíritu socialista, interesándose por la reconstitución de todas las naciones subyugadas bajo el bárbaro pretexto del derecho de conquista, sin olvidar que entre estas nacionalidades se encuentra Cataluña, anexionada al Estado español por idénticos procedimientos a los empleados actualmente por los austro-alemanes con Bélgica, la Servia y el Montenegro.»

Aquestes idees que exposen els socialistes catalans de París, són nobles, generoses, valentes, justes. I són, sobre tot, perfectament lògiques dins del ideari socialista, encara que creguin el contrari alguns esperits emmetzinats pel doble sofisma del pacifisme i del universalisme.

No hi ha res més antisocialista que la neutralitat davant els crims internacionals. Per ésser lògic, un socialista, o bé ha de creure que els alemanys tenen raó al deportar com esclaus als obrers belgues, o bé si creu que és una infàmia ha d'ésser partidari de que els Estats neutrals la impedeixin amb les armes a la mà si convé.

Nosaltres concebim — encara que sigui com una monstruositat — el socialista germanòfil. Lo que no concebim és el socialista neutral. La neutralitat, en efecte, és una negoció essencial del principi socialista de la solidaritat humana.

FULMEN

Campanya germanòfila

ERTA mena de premsa germanòfila que patim a Espanya ha emprés una violenta campanya contra el Comte de Romanones, per considerar-lo polític de negoci, és

a dir, per creure que, aprofitant-se de la seva situació política, fa negocis i més negocis, alguns que, en les actuals circumstàncies —segons ells diuen— són de molt perillosa naturalesa.

Que En Romanones és un negociant, que és un polític que no es desentén de les seves actuacions financeres quan arriba a ésser culminant la seva influencia política, no és un cas nou. Ni sisquera és un cas únic o aïllat a Espanya. Però, fins ara aquesta premsa avui tan cridanera, i els elements que inspiren i segueixen les orientacions polítiques per aquesta premsa defensades, havien permanescut muts respecte aquesta qüestió.

Es que fins ara no s'en havien adonat de tot això els senyors de la neutralitat germanòfila? Es que ara s'en adonen de tot això?

No. Fem-los la justícia de regonèixer que no baden tant. Ells ho sabien de sobres ja fa temps. Ells coneixien En Romanones i la seva política. Ells sabien que a Espanya no es mira prim en aquests afers... Però ells... muts.

I doncs ara ¿per què criden, com si es produís un fet nou o com si per primera vegada s'enteressin de tot això?

Ai, fills, ja els hi explicarem. Per a ells l'actuació d'En Romanones es divideix en dos moments: Abans i després de la resposta a la nota d'En Wilson.

Heu's aquí tot el secret. Influències estrangeres, consells de cancelleries d'altres països, inspiracions de fora del país dirigeixen aquesta campanya contra el President del Consell de Ministres de Espanya.

I això és intolerable. Això fa que, malgrat tractar-se de qui es tracta, malgrat no poder ni volguer defensar a la persona contra qui es dirigeixen els atacs, per dignitat professional, per dignitat de ciutadans, no puguin més que refusar aquesta campanya tots aquells que sentin viu i ferm el sentiment de dignitat de la seva professió de periodistes.

Aquest punt està ben clar. La campanya germanòfila contra el President del Consell no és, encara que en l'aparença vulgui semblar ho, una campanya de moralitat, una campanya d'honoradesa. Bastardejada amb ingerències estrangeres intolerables, embrutada per totes les derivacions d'un teutonisme abominable, aquesta concreta i determinada campanya dels diaris germanòfils contra els negocis del comte de Romanones, és una campanya germanòfila motivada per la contestació a la nota d'En Wilson i per altres actes que fan creure en l'aliadofilia del President. I precisament aquesta aliadofilia és l'única virtut d'En Romanones.

Així, doncs, no podem, no devem fer el joc als diaris germanòfils que sostenen aquesta campanya.

Perquè ells no volen combatre per l'honoradesa i moralitat polítiques.

Sinó que, atíats i intervinguts per elements estrangers, volen oferir—nova Salomé bunyol i d'estar per casa—al Tetrarca teutònic, el cap d'un President que no és germanòfil, segons mostra l'admirable caricatura publicada a *España*.

MARCEL

«La bancarrota nacional»

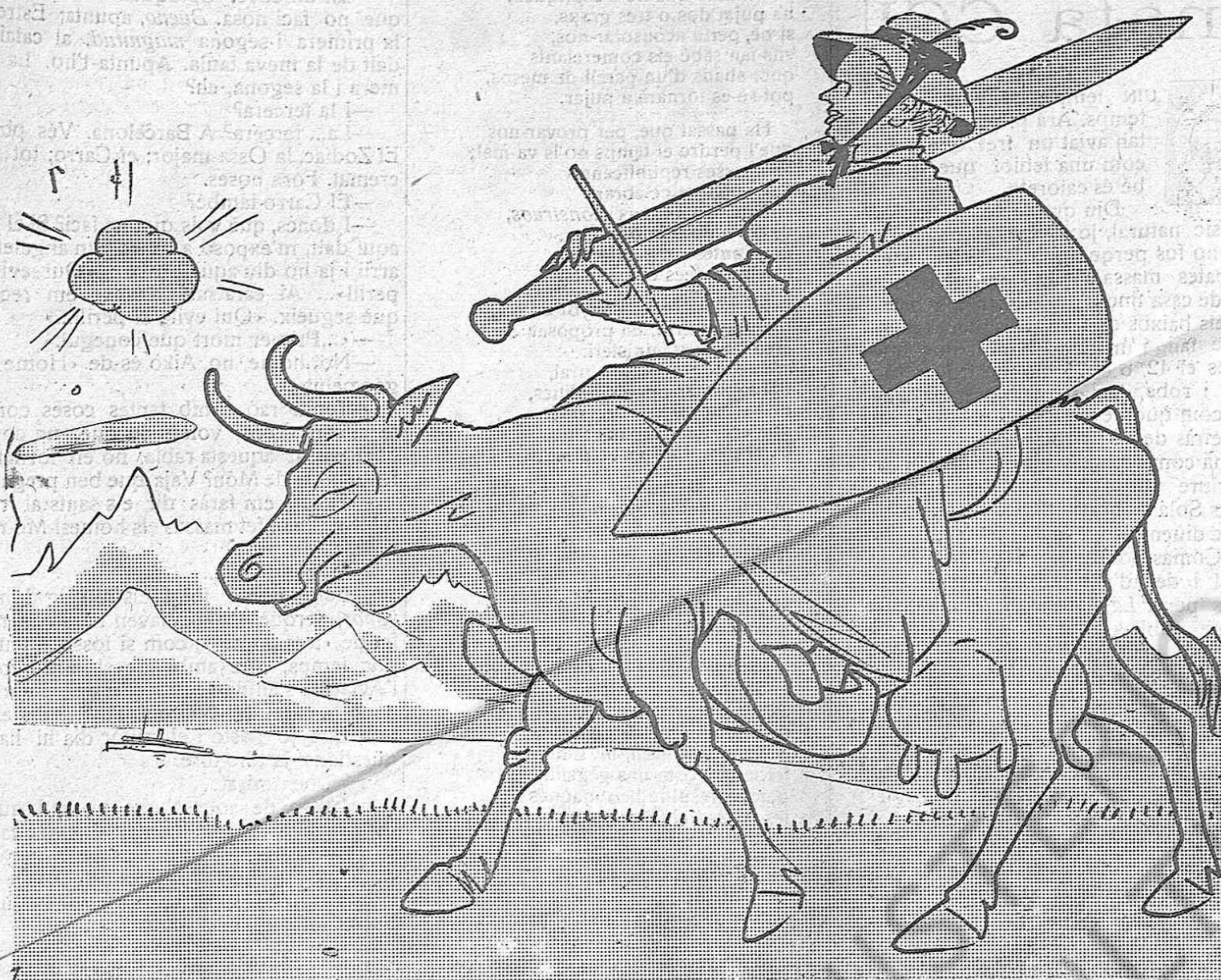

UNA semana, que nos hemos visto obligados a pasar casi totalmente en la cama, la hemos dedicado a libros. Esto no quiere decir que nosotros no leamos más que cuando estamos enfermos. Leemos en todo tiempo, a todas horas. Para nosotros el leer es una necesidad tan violenta como el comer. Y quizá, si tuviéramos hambre, nos daríamos vergüenza de robar un panecillo. Pero, ante un buen libro, que no podemos legalmente hacernos nuestro, nos sentimos siempre ladrones.

Durante la semana de pasión hemos leído: «Temas», de Marcelino Domingo; «La niña gorda», de Santiago Rusiñol; «Cants i al·legories», de López-Picó; «El nacionalisme», de Rovira i Virgili; «Quartilles», de Buena-

La mobilització de Suïça

—Vigilem, que entre'ls veïns n'hi han de bons i de roïns.

Sortint del banquet

—Ara hem de mirar que aquests 60 del «Refeclorium» se tornin vint mil a les urnes.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 26 AL 31 DE GENER DE 1917

Per terra

Al front occidental, segueix molt forta la lluita d'artilleria, amb alguns combats de patulles i raids a les trinxeres adverses. Algunes d'aquestes operacions preliminars, realitzades pels anglesos han tingut relativa importància,

apoderant-se els atacants d'un quilòmetre de línia enemiga i fent uns 400 presoners. Un important atac alemany realitzat a l'oest del Mosa, contra l'altura 304, ha fracassat. Amb tot, els alemanys han pogut entrar en un troç de les línies franceses, fent 500 presoners.

Al front rus, han seguit els combats al nord de Riga, amb alternatives.

Al front italià, calma relativa. Tot allò està ple de neu.

Al front de Macedònia, igualment.

Al front romanès, algunes ofensives parcials dels russos i els romanesos han donat bon resultat, obligant l'enemic a recular alguns quilòmetres. A la regió de Jacobens, els russos han fet uns 1.300 presoners.

Al front de Mesopotàmia, han fracassat alguns contraatacs dels turcs.

Per mar

Un vaixell lleuger alemany ha tirat algunes granades a la costa anglesa cap a Suffolk, sense resultats.

El creuer auxiliar anglès *Laurentie* s'ha enfonsat a la costa d'Irlanda, sigui per una mina o sigui per un torpeu. Part de la tripulació s'ha salvat.

Ha arribat a Noruega la tripulació d'un submarí alemany que ha embarrancat en aquella costa.

Un submarí ha enfonsat el transport francès *Amiral Magon* que duia soldats a Salònica. Quasi tots han estat salvats per un contratorpeder que li donava escorta.

Per l'aire

Segueix l'intensa activitat. L'aviador francès Guynèmer, que és l'as dels asos, ha fet caure ja 30 avions enemics.

DIUEN que's vol crear un nou Ministeri, el de les Subsistències. I diuen que's vol nomenar ministre d'aquest ram an En Paraiso.

Això no val. En la mena de treballs que's premien an En Paraiso, s'ha distingit més En Royo Villanova.

Els catalans hem enlairat an En Royo Villanova per demunt del Paraiso. Que és tot lo que's pot enlairar.

Votem per En Royo, que carai!

Un atentat. Gran commoció. Gran terrabastall. I desseguida... res. L'atentat resultà de per riure. En tot degenerem!

Ja tenim altra vegada obertes les Corts. ¿Quan se tanquen definitivament? ¡Ne tenim unes ganes!

El sopar d'homenatge an En Samblancat, com tot ho feia preveure, resultà un acte de germanor intel·lectual molt seriós i molt encoratjador per al escriptor i per al polític.

A l'hora dels brindis, parlaren en honor del festejat publicista els senyors Marcellí Domingo, Brossa, Aguilar, Rusiñol, Diaz Retg, López-Picó i altres consagrant els seus discursos al enaltiment del batallador company, home sincer, polític sens màcula, escriptor cultíssim i polemista valent.

Fou una festa agradabilíssima per a tots, preludi de altres que haurem de dedicar al nostre amic els seus admiradors i que'ns feu augurar el grandios èxit que obtindrà el dia que's dongui a un banquet en honor seu el caràcter veritablement popular que deu haver de tenir.

Un subjecte's presentà l'altre dia al convent dels freres de Pompeia i, després de tenir unes paraules amb un dels encaputxats, li engegà uns quants trets de revolver, deixant-lo mal ferit.

Sembla que's tracta d'un crim vulgar, però la santa causa dels freres no deixa per això de ressentir-se'n.

L'aristocràtica església perdrà poca o molta parroquia, com si ho vegessim.

Tot és hu fer-se dir funerals a la Casa del Señor o a la Casa del crimen!...

Ha sigut novament proclamat quefe dels jaumins, a Catalunya, el duc de Solferino.

No ha de estranyar a ningú aquest nomenament.

Al cap i a la fi, ben garbellat, és l'home de més pes que tenen.

Està a punt de crear-se un partit socialista-nacionalista, independent del de la Unió General. Si es proposa no ésser tan exageradament neutralista com l'altre, benvingut sia a la palestra.

Ja estem cansats de gent que, tot dient-se puristes, no fan sinó el joc als germanòfils.

Fins en Maura, l'odiós, l'exacrable absolutista Maura ha protestat, en carta enviada als periòdics, de les deportacions belgues fetes pels alemanys.

Els anarquistes i socialistes, encara no. *Vivirt para vert!*

En Rius i Rius ha sigut nomenat President del Círcol Lliberal Monàrquic del Pla de les Comedies.

I doncs En Travé?

An En Travé li han fet la traveta.

En Villanueva, malgrat tot lo succeït en l'anterior legislatura, ha sigut reelegit President del Congrés.

L'home al agrair l'elecció digué que la considerava perdó d'errors passats.

Ja fa bé, ja. «Quan fou mort, lo combregaren.»

¿Segur de guerra marítim? No sé pas què hi veuen, deia l'altre dia el senyor Neutral, germanòfil acaparador.

Segur de guerra perpetua... a fòra casa, havien de demanar!

I com aquest n'hi ha molts!

L'Alba digué, al Congrés que el Govern durà ja un quinquenio.

En Maura sentint-lo, proposà a la Academia una adició al Diccionari:

Quinquenio: *Periodo de cinco dias.*

Els regionalistes tingueren un èxit a Bilbao i a València.

Volem creure que, més que per regionalistes, el tingueren per catalans.

Llegeixo... i em tranquilitzo:

«Dicese que mañana llegará a Barcelona el jefe radical señor Lerroux»

Els porucs que aquests dies tenien la pell de gallina i vaticinaven negres aconceixements, poden dormir reposadament com unes marmotes.

En Lerroux és aquí?... Es com si el Govern enviés el freno automàtic d'aire comprimit. No succeirà res.

Lo del atentat sembla que no ha sigut res, afortunadament.

Ademés que ja s'hi podrien anar acostumant els nostres governants.

¿No atenen ells, cada dia, contra les vides del pobre contribuïent?

¿No és un constant atentat als pobres, la fracassada Junta de subsistències?

Doncs «hoy por mí, mañana por tí» i «váyanse ustedes jaciendo.»

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8